

Οι κλειδαριές προστατεύουν, τα λουκέτα κάνουν καλό... Σχετικά με την κατάσταση στο κάτω πολυτεχνείο

Το σαββατοκύριακο στις 5 και 6 Φεβρουαρίου, το πολυτεχνείο της Πατησίων κλείνει με απόφαση πρυτανικών αρχών ενώ ταυτόχρονα περικυκλώνεται από διμοιρίες ματ αποκλείοντας την πρόσβαση σε αυτό. Αυτή η κίνηση δεν πρωτοφανής και έρχεται να προστεθεί στην **διαχρονική προσπάθεια των πρυτανικών αρχών και του κράτους να αποστειρωθεί κάθε πανεπιστημιακός χώρος**. Με κινήσεις όπως το κλείδωμα χώρων που παρέμεναν ανοιχτοί για διάφορες φοιτητικές ή/και κοινωνικές δραστηριότητες, η μεταφορά της εξεταστικής των πολιτικών μηχανικών από το κτήριο Γκίνη στην πολυτεχνειούπολη Ζωγράφου, ο αποκλεισμός της πρόσβασης στον χώρο, στην ουσία επιχειρείται να περιοριστεί όλο και περισσότερο η χρήση του κάτω πολυτεχνείου μέχρι την οριστική του μετατροπή σε ένα **κοινωνικά νεκρό μουσείο**. Τελευταία έμπνευση της πρυτανείας του πολυτεχνείου, είναι η απόφαση για κλείσιμο των κτηριακών εγκαταστάσεων στο Πολυτεχνείο της Πατησίων μετά τις 17.00 το απόγευμα και η δυνατότητα χρήσης των χώρων από μη-φοιτητές μόνο κατόπιν πρυτανικής άδειας.

Αφορμή για το lockout σύμφωνα με δημοσιευμένη ανακοίνωση της πρυτανείας, ήταν ένα προγραμματισμένο πάρτι στο κτήριο Γκίνη το βράδυ του Σαββάτου και ο φόβος για υλικές ζημιές. Η πρυτανική αρχή παρουσιάζεται ως εγγυητής και προστάτης του ασύλου, κλειδαμπαρώνοντας προληπτικά για δύο 24ωρα ολόκληρο το συγκρότημα της πατησίων, απενεργοποιώντας ουσιαστικά την ίδια την έννοια του ασύλου, αποκλείοντας τους φοιτητές αλλά και τις πολιτικές διαδικασίες και προγραμματισμένες συνελεύσεις από την υπεράσπιση του χώρου.

Τα παραπάνω συμπληρώνουν **τα γεγονότα στη Νομική**, που προηγούνται κατά δέκα μέρες περίπου. Τότε ολόκληρος στρατός απέκλεισε τον χώρο της Νομικής, η πρυτανεία συνεργάστηκε κάνοντας άρση ασύλου χωρίς να τελείται κάποια αυτόφωρη πράξη έστω και για τα προσχήματα, και ο χώρος εκκενώθηκε καταστέλλοντας την απεργία πείνας των μεταναστών εργατών. Το μήνυμα που δίνεται είναι ότι **ο κοινωνικός χαρακτήρας του ασύλου πρέπει να εξοντωθεί**, το άσυλο περιχαράκωνεται αυστηρά σε ακαδημαϊκό πλαίσιο, όπου δε χωρά καμιά μη-φοιτητική δραστηριότητα, **δε χωράνε οι εκφάνσεις του κοινωνικού αγώνα**, πόσο μάλλον όταν αυτοί που αγωνίζονται είναι "παράνομοι" μετανάστες εργάτες.

Στο γενικότερο κλίμα, που διαμορφώνεται όσον αφορά το κάτω πολυτεχνείο, συμβάλλει και η «μεταφορά» τους τελευταίους μήνες της **πίτσας της πρέζας** από την οδό Τσιτσα στην Στουρνάρη μπροστά από την κύρια είσοδο του Πολυτεχνείου κάτω από το άγρυπνο βλέμμα των αστυνομικών δυνάμεων. Είναι πάγια **τακτική της κρατικής μηχανής να διαχειρίζεται την διακίνηση των ναρκωτικών** με σκοπό την εξυπηρέτηση των εκάστοτε συμφερόντων της. Σε πρώτο βαθμό, η παρουσία των τοξικομανών στην είσοδο του πολυτεχνείου έχει ως στόχο να δημιουργήσει και **να ενεργοποιήσει φοβικά αντανakλαστικά στους φοιτητές**. Σε δεύτερο βαθμό οι πιάτσες της πρέζας, κατευθυνόμενες από την αστυνομία, χρησιμοποιούνται ως **"πολιορκητικός κριος" για την ανάπλαση των γειτονιών της πόλης**. Αρχικά η πρέζα και η εγκληματικότητα, προβάλλεται ότι υποβαθμίζουν μια περιοχή ούτως ώστε να αναδυθεί η **ανάγκη ύπαρξης της κρατικής επέμβασης**, πρώτα με τις σκούπες τις αστυνομίας και στη συνέχεια με τις πολεοδομικές και εμπορευματικές αναπλάσεις. Η πρέζα στα εξάρχεια εδώ και δεκαετίες έχει λειτουργήσει και λειτουργεί στην κατεύθυνση αυτή. Είναι λοιπόν γελοίο και υποκριτικό να χρίζεται **η αστυνομία και το κράτος ως η λύση του προβλήματος, που οι ίδιοι δημιουργούν**, κατευθύνουν και αναπαράγουν.

Η πρυτανεία του πολυτεχνείου υποστήριξε ακόμα ότι υπήρχε έντονη φημολογία σχετικά με την μεταφορά των εργατών-μεταναστών απεργών πείνας από το κτήριο της Υπατίας στην Πατησίων και Ηλείου που τους έχει παραχωρηθεί, στο Κτήριο Γκίνη με σκοπό να συνεχίσουν

τον αγώνα τους. Αυτό το επιχείρημα για το 48ωρο κλείδωμα του πολυτεχνείου είναι τουλάχιστον αβάσιμο μιας και οι απεργοί πείνας ήταν ήδη εξαντλημένοι από την πολυήμερη στέρηση τροφής αφενός και αφετέρου καμία τέτοια απόφαση δεν είχε παρθεί από τους ίδιους.

Αλλά ας μην είμαστε αφελείς, τα προηγούμενα αποτελούν απλώς προφάσεις μιντιακού τύπου που χρησιμοποιούνται για να αποκρύψουν και να αποπροσανατολίσουν από τις **πραγματικές αιτίες** που οδηγούν την πρυτανική αρχή και το κράτος, στον σταδιακό **ακρωτηριασμό της κοινωνικής χρήσης των πανεπιστημιακών χώρων**. Αυτός εντάσσεται στην τακτική πλήρους **ελέγχου ή αναχαίτισης** από την πλευρά της εξουσίας, οποιασδήποτε **δραστηριότητας η οποία ξεφεύγει από τα αυστηρά θεσμικά πλαίσια** τα οποία η ίδια έχει θέσει. Η τακτική αυτή κρίνεται ακόμα πιο επιτακτική σε μια περίοδο οικονομικής ύφεσης και κρίσης συναίνεσης που διανύουμε. Μια περίοδο στην οποία παρατηρούμε την **διαρκή και ολομέτωπη επίθεση του κράτους σε κοινωνικές κατακτήσεις, ελευθερίες και δικαιώματα**, από την περίοδο της μεταπολίτευσης και έπειτα.

Τα **πανεπιστήμια**, κατά καιρούς έχουν αποτελέσει **εστίες αμφισβήτησης, αντίστασης, εξέγερσης, μήτρες κινημάτων** που με όλες τους τις αντιφάσεις, συνέβαλλαν στον κοινωνικό αγώνα. Έτσι ήδη από τη δεκαετία του 70, υπάρχει σχεδιασμός για **σταδιακή απομάκρυνση των σχολών από το κέντρο** και μεταφοράς στα όρια της μητρόπολης. Αυτό έχει υλοποιηθεί σε κάποιο βαθμό (πχ πολυτεχνειούπολη ζωγράφου, πανεπιστημιούπολη ζωγράφου) ενώ ακόμα μελετούν την μεταφορά των υπόλοιπων σχολών του κέντρου (πχ μεταφορά της ΑΣΟΕΕ στους θρακομακεδόνες). Στο μοντέλο που σχεδιάζεται για το κέντρο της Αθήνας, **εκλείπει κάθε διασύνδεση των πανεπιστημίων με κοινωνικές εκτροπές και διεκδικήσεις**, τα κτίρια μετατρέπονται «κοινωνικά νεκρά» μουσεία.

Η αντίληψη που έχουμε για το **άσυλο** δεν εξαντλείται στα θεσμικά του πλαίσια αλλά στην ευρύτερη **κοινωνική του υπόσταση και στην θεμελίωση του μέσα από συλλογικές διαδικασίες** και διεργασίες μέσα σε αυτό. Δεν εγκλωβίζεται στις στενά ακαδημαϊκές δραστηριότητες, αλλά οφείλει χρησιμοποιείται από κοινωνικές ομάδες, εργαζομένους, ανέργους, μετανάστες, συλλογικότητες διαφορετικών πολιτικών αντιλήψεων (αριστεροί, αναρχικοί, αντιεξουσιαστές).

Τα γνήσια τέκνα της γενιάς του πολυτεχνείου, που τώρα βρίσκονται σε πόστα εξουσίας και θεσμικά όργανα, φαίνεται "ξεχνούν" για παράδειγμα τη συνέλευση του σωματείου των οικοδόμων το '73 στο κτίριο Γκίνη. Αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης είναι η μετατροπή του πανεπιστημίου σε αποστειρωμένο χώρο στα πρότυπα των «βραβευμένων campus» του εξωτερικού όπου λαμβάνουν χώρα δραστηριότητες αυστηρά ακαδημαϊκού χαρακτήρα.

Το άσυλο και τα κτήρια του πολυτεχνείου δεν είναι τσιφλίκι της πρυτανείας αλλά είναι στα χέρια όσων το χρησιμοποιούν. Δεν χωράνε εμπορευματικές λογικές, δεν χωράει χρήση των χώρων με όρους εφήμερους και ευκαριακούς. Απέναντι στις αρρωστημένες λογικές των κλειδαριών, των λουκέτων, της παρουσίας των ΜΑΤ, των αδειών, προτάσσουμε τους ανοιχτούς κοινωνικούς χώρους, τις υγιείς συλλογικές διαδικασίες.

Το άσυλο και η δυνατότητα να χρησιμοποιούμε τα κτίρια του πολυτεχνείου δεν είναι

**αραδες μελανιου σε καποιο φυλλο της εφημεριδας της κυβερνησης.
Είναι κοινωνικά κεκτημένος ελεύθερος χώρος**

**Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Πολυτεχνείου
Αίθουσα 11, κτίριο Χημικών Μηχανικών**

Stekipolytexneiou.org